

Daf 26: FIRSTBORN ANIMAL

דף כ"ז: בכור בהמה

Every *bechor* (firstborn) of a ritually pure animal born into a Jew's possession must be remitted to the *kohanim*. What does the *kohen* do with this *bechor*? The answer depends on the status of the *bechor*. If the *bechor* is whole and unblemished, the *kohen* offers the animal as a *korban* (sacrifice), and eats a portion of its meat. However, if the *bechor* possessed a blemish, and could not be offered as a sacrifice, then the *kohen* performed *shechitah* on the animal and ate all of its meat — because it was unfit to be a *korban*.

Not every person is able to determine what constitutes an exclusionary blemish on a *korban*. For that purpose, there is a **blemish expert who discerns whether a particular blemish is incapable of healing**, or if it is a temporary wound that will heal in a few days and thereby make it possible to sacrifice that *bechor* as a *korban* in the *Beit HaMikdash*.

הבכורים של הבהמות הטהורות, שייכים לכהנים. כל יהודי שלבהמתו הטהורה נולד בכור, צריך לתנו לכהן. מה עושה הכהן עם הבכור? תלוי. אם הבכור תמים (שלם, אין בו מום), הוא מקריב אותו בקרבן, ואוכל חלק מבשרו. אם הבכור בעל מום ואי אפשר להקריב אותו, הכהן שוחט אותו אצלו ואוכל את כל הבשר, כי אי אפשר להקריב אותו בקרבן.

לא כל אדם יכול להחליט מה נקרא מום. לשם כך יש ממחה לעניני מומים, שיודע להבחין אם המום הזה לא יכול להרפא, או שהמום הוא פצע זמני ועוד כמה ימים הוא ירפא ואפשר יהיה להקריב את הבכור בקרבן בבית המקדש.

Daf 27: A BLEMISHED SACRIFICE

דף כ"ז: מום בקרבן

Once, a *kohen* received the *bechor* (firstborn) of a ritually pure animal. However, before the *kohen* had time to offer the *bechor* as a *korban*, the lips of the animal were cut and the *bechor* became blemished. The Torah states **that an animal whose lips are cut is considered blemished and may not be offered as a sacrifice.**

The *kohen* went to the home of Rava, an expert. Rava looked at the lips of the *bechor* and said to the *kohen*: "Tell me exactly how the accident occurred that caused the animal's lips to be cut." The *kohen* replied: "One day, barley grains were spread near a fence of thorns. The *bechor* stood on the other side of the fence, pushed his head into the thorns to eat, and his lips were cut."

Rava replied: "If that's the case, it's fine. I'm pleased to hear that you did not act to inflict this blemish intentionally — because it is an *aveirah* (transgression) to willfully cause a blemish to a *korban*. Moreover, had you intentionally caused the blemish you would be prohibited from performing *shechitah* on the animal."

פעם אחת כהן קבל בכור בהמה טהורה, ולפני שהוא הספיק להקריב אותו בקרבן, קרה מקרה והבכור קבל מום, נחתכו לו השפתיים, והתורה אומרת, שבהמה שנחתכו לה השפתיים היא בעלת מום ואי אפשר להקריב אותה.

הלך הכהן לביתו של רבא, שהיה ממחה. הסתכל רבא על השפתיים של הבכור ואמר לכהן: "ספר לי בדיוק, כיצד נחתכו לו השפתיים." ענה הכהן: "יום אחד זרקו שעורים ליד גדר קוצים. הבכור עמד מהצד השני של הגדר ודחף את הראש שלו בתוך הקוצים כדי לאכל ונחתכו לו השפתיים."

אמר רבא: "אם כך, זה בסדר. אני שמח לשמע שלא אתה עשית לה מום בכונה, כי זו עברה לעשות מום בקרבן, ואם היית עושה בכונה - אסור היה לך לשחט אותו אפילו שיש מום בקרבן, כי עשית את המום בכונה."

Daf 28: A REQUEST FOR MEAT FROM A STORE ON A HOLIDAY

דף כ"ח: בקשת בשר מהחנות בחג

Once, on *erev chag*, a needy family came to the Cohen home and asked to join them for the holiday meal. The Cohen family was pleased to be able to fulfill the great mitzvah of *hachnassat orchim* (hosting guests). They brought out all of the food they had in their house, both to honor their guests and in awareness that their needy guests were extremely hungry.

In the morning, Mrs. Cohen got up and told her husband: "We've got a problem. We finished all of the meat and I have nothing left to cook."

What can they do? The Gemara says that it is possible to go to the neighborhood butcher and ask for meat from the store. **However, it was necessary to be cautious of two things: (1) it is prohibited to talk about money, i.e.,** neither the Cohens nor the butcher should in any way discuss the price of the meat; **and (2) the butcher is prohibited from weighing the meat.**

Why is it prohibited to discuss the price of the meat? Because it is prohibited to sell items on Shabbat and *Yom Tov*. If they do not discuss the price, the exchange does not seem like a sale of the meat, but rather a loan. Why is it prohibited to weigh the meat? Because weighing is a mundane, weekday activity, not in keeping with the honor of Shabbat or *chag*.

מעשה במשפחת כהן שגבילי החג באה אליהם משפחה של עניים ובקשו מהם לאכל בביתם. משפחת כהן שמחה במצוה הגדולה של הכנסת אורחים, והוציאו לפנייהם את כל האכל שהיה להם בבית כדי לכבד אותם, וגם מפני שהעניים היו רעבים מאד.

בבוקר קמה גברת כהן ואמרה לבעלה: "יש לנו בעיה. כל הבשר נגמר. אין לי מה לבשל."

מה עושים? הגמרא אומרת, שאפשר ללכת לשכן קצב, שיש לו חנות בשר, ולבקש ממנו בשר מהחנות. אבל, צריך להזהר משני דברים: א. אסור לדבר על כסף, גם אדון כהן וגם בעל החנות, לא ידברו בכלל על המחיר של הבשר. ב. אסור לקצב בשום אופן לשקל את הבשר.

למה אסור לדבר על המחיר? מפני שבשבת ובחג אסור למכור, ואם אין מדברים על מחיר, זה לא נראה מכירה אלא הלוואה. למה אסור לשקל? כי זה מעשה של חל ואין זה מקבול השבת והחג.

Daf 29: THE TANNA, ABBA SHAUL BEN BOTNIT

דף כ"ט: התנא אבא שאול בן בטנית

The *tanna*, Abba Shaul ben Botnit, sold both wine and oil. It was formerly the practice to have barrels of wine and oil in stores. Buyers would bring vessels from home and the seller would pour oil or wine into the buyer's vessels. The sellers had unique, dedicated utensils to dip into the barrel to take out oil or wine, and from it fill the buyer's vessels.

Tanna Abba Shaul ben Botnit said to himself: "Indeed, not all of the oil immediately flows out of my utensil; **a portion of the oil cleaves to the sides.** The buyer pays according to the quantity in my utensil. That being the case, the buyer does not receive all of the oil he/she paid for.

The *Gemara* says the *chachamim* maintained that using such a utensil was not prohibited, since the buyers were aware that a bit of oil remains on the surface of the utensil, and they knowingly relinquished the remaining oil. But the meticulous and righteous Abba Shaul told his customers: "Leave your vessels with me overnight," and **over the course of the night he would position his vessel over the buyer's vessel. This way, he ensured that his buyers would receive every last drop of oil or wine they purchased.**

התנא אבא שאול בן בטנית, היה מוכר שמן ויין. פעם היו בחניות חביות של שמן ושל יין, והקונים היו מביאים פלים מן הבית והמוכר יצק שמן ומצד יין לתוך הפלים של הקונים.

למוכר היה כלי מיוחד, שאותו הכניס לתוך החבית כדי לקחת שמן או יין, וממנו הוא מלא את הפלים של המוכרים. התנא אבא שאול בן בטנית אמר לעצמו: הרי לא כל השמן יוצא מיד מהכלי שלי, כי חלק ממנו נדבק בדפנות של הכלי, והקונה הרי משלם לפי כמות של הכלי שיש אצלי. אם כן, הוא אינו מקבל את כל השמן שלו.

הגמרא אומרת, שאפילו שחכמים סוברים שהדבר אינו אסור, מפני שהקונים יודעים שנושא קצת והם מותרים עליו. אבל אבא שאול החסיד והצדיק היה אומר לקונים: "השאירו נא את הפלים שלכם אצלי כל הלילה", ובמשך הלילה העמיד את הכלי שלו מעל הפלים של הקונים, וכך טפסף כל היין והשמן והקונה קבל את שלו עד הטפה האחרונה.

Daf 30: SET ASIDE, FOR THE SAKE OF A MITZVAH

דף ל"א: "מקצה למצוה"

"Muktzeh l'mitzvah" refers to an object that a person designates to be used in fulfillment of a *mitzvah*. It is prohibited to use that object for other purposes until after the *mitzvah* has been completed. The *lulav* (palm branches) of the *arba'at haminim* (four species) is one such example of "*muktzeh l'mitzvah*" because a decision was made to designate the *lulav* for the purpose of fulfilling the *mitzvah* of *arba'at haminim*. So, if during *chag haSukkot*, someone was to ask about using the *lulav* to sweep the courtyard, the answer would be that it is prohibited to use the *lulav* for such a purpose because it is "*muktzeh l'mitzvah*."

Sukkah decorations are also *Muktzeh l'mitzvah*, because decorating the *sukkah* is also a *mitzvah*, and therefore, taking those decorations for an alternative use during the holiday is prohibited.

"מקצה למצוה" הוא חפץ שהתחילו להשתמש בו עבור מצוה. אסור להשתמש בו לדברים אחרים עד שיגמר זמן המצוה. למשל, הלולב של ארבעת המינים הוא "מקצה למצוה", כי החליטו להשתמש בו כדי לקיים את מצות ארבעת המינים. לכן, אם בתג מישהו שואל אם מתר לקחת לולב מארבעת המינים כדי לטאטא בו את החצר, אומרים לו שאסור להשתמש בו, כי הוא "מקצה למצוה".

גם הקשוחים של הסכה הם מקצה למצוה, כי גם קשוחי הסכה הוא מצוה. אפלו נשגם סכה שאין לה קשוחים היא סכה כשרה, בכל זאת, קשוחי הסכה הוא מצוה, ולכן, אסור להשתמש בהם כל הקג.

Daf 31: PROHIBITED LABOR, FOR THE SAKE OF FOOD PREPARATION

דף ל"ב: מלאכות לצורך "אכל נפש"

On *Yom Tov*, it is permissible to utilize an existing flame to light the fire in an oven for baking or cooking because on *Yom Tov* labor is permitted for the purpose of "*ochel nefesh*" (food preparation). The *Mishnah* states that a person who needs to chop wood for use in an oven must cut smaller pieces from a larger block of wood, but that the wood should not be chopped using an ax or a sickle as those are tools that craftsmen use to chop down trees on weekdays.

Why is it not acceptable to chop wood with an ax or sickle on *Yom Tov*? So that it does not look like the person chopping wood is going to work during the *chag*. Instead, the *chachamim* said that wood should be chopped with a cleaver, or some other tool, on *Yom Tov*.

We learn an additional *halachah* from the *Mishnah*. This *halachah* is known as "*muktzeh ma'chmat ches'ron kees*" (set aside due to potential financial loss). What is the meaning of this regulation? There are objects that are *muktzeh* (set aside) because people meticulously refrain from using them as they fear the items could be damaged. Now let's understand the words: "*muktzeh*" — the object is set aside, as the owner does not want to use it; "*ma'chmat*" — due to; "*ches'ron kees*" — because there is a fear the object will become damaged and cause a loss of money. Such an object is *muktzeh* and prohibited to handle on *Shabbat* or *Yom Tov*.

בתג מתר להסיק (להדליק) אש בתנור כדי לאפות בו ולבטל בו, מפני שבתג מתר לעשות מלאכות לצורך "אכל נפש". המטנה אומרת, שמי שצריך לבקע עצים, לשבר חתיכות עצים מעץ גדול, כדי להכניסם לתנור, לא יבקעם בקרדם או במגל. הקרדם והמגל הם כלים שבעלי המלאכה מבקעים בהם עצים.

מדוע לא יבקע בקרדם ובמגל? כי הדבר נראה באלו שהוא הולך לעבודתו באמצע החג. לכן אמרו חכמים, שיש לבקע עצים רק בספין או בכלי אחר.

הלכה נוספת לומדים במשנה. ההלכה הזו נקראת "מקצה מחמת חסרון כס"ם". מה הפונה? יש חפצים שבהם מקצה, מפני שמקפידים לא להשתמש בהם,

כי מפחדים שהם יתקלקלו. עכשיו נבין את המלים: "מקצה" – החפץ מקצה ולא רוצים להשתמש בו "מחמת" – בגלל, "חסרון כס"ם" – כי מפחדים שיתקלקל ויגרם לחסרון של כסף בכיס. חפץ כזה הוא מקצה ואסור לטלטלו בשבת ובחג.

Daf 32: COMPASSION FOR THE UNFORTUNATE

דף ל"ב: רחמנות על מסכנים

Am Yisrael is a merciful people whose nature is to behave with a measure of compassion. Once, a needy Jew, named Shabtai bar Marinos, arrived in *Bavel* (Babylonia). Shabtai asked the wealthy people who resided in Bavel to provide him with merchandise that he could sell in the market and share the profit; he offered to give a portion to the wealthy benefactors, and would keep a portion for himself.

However, the wealthy people did not agree. Shabtai asked the wealthy people to give him a little bit of food because he was hungry. But they denied that request as well. Shabtai said, "these people are certainly *not* the offspring of our forefathers, Avraham, Yitzchak, and Ya'akov because a Jew who is from the seed of Avraham, Yitzchak, and Ya'akov is unable to abstain from showing compassion to those who are unfortunate." From what source do we learn this attribute? As it says in *Sefer Devarim* (Deuteronomy 13:18) — **"V'natan lecha rachamim" (and granted you compassion). God gave us the quality of compassion.**

בני ישראל הם עם רחמן, וטבעם הוא להתנהג ברחמנות הרחמים. פעם הגיע לבבל יהודי עני בשם שבתאי בר מרינוס. שבתאי בקש מעשירים שהתגוררו בבבל שיתנו לו סחורה והוא ימכר אותה בשוק, ואת הרווחים הוא יחלק, חלק יתן לעשירים וחלק יקח לעצמו.

אבל העשירים לא הסכימו. בקש מהם שבתאי שיתנו לו מעט אכל, כי היה רעב, אך גם לכו סרבו. אמר שבתאי, בודאי הם אינם צאצאים של האבות, אברהם יצחק ויעקב, כי יהודי שהוא מזרע אברהם יצחק ויעקב, אינו מסוגל שלא לרחם על מסכנים. מהיכן לומדים זאת? שנאמר בפסוק בספר דברים — **"ונתן לך רחמים" הקב"ה נתן לנו את מדת הרחמים.**

D'VAR TORAH: PARASHAT BREISHEET

דבר תורה: פרשת בראשית

In *Masechet Shabbat* (*daf* 119), the *Gemara* says that it is meritorious to recite *"VaYekhulu"* on Friday night. One who does so is reckoned **as if they were a partner with God in the act of creation**. This statement requires explanation: How is it possible that a person, **through mere words**, becomes like a partner of God in the creation of the world? These words can be explained according to the description of the world in *Parashat Breisheet*, in which we learn that God created the world with His words: "In ten **utterances** the world was created." During weekdays, humans engage in work and the toil of **their two hands** — creating, building, and renewing, with **both hands**. However, with the entrance of Shabbat, a person's hands remain idle from work, and in their stead the mouth takes on a significant role. Just as God created the world with His words, humans ascend to a special level on Shabbat at which their mouths are able to create and sustain the world. In that context, even the "mere recitation" of the word *"VaYekhulu"* is able to sustain the world and repair it

הגמרא במסכת שבת (דף קי"ט) אומרת שכל מי שאומר בגליל שבת "ויכלו" — מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שתף להקב"ה במעשה בראשית. ודבר זה צריך להבין — כיצד יתכן שהאדם בדבורו בלבד נעשה בשתף לה' בבריאת העולם? נתן להסביר את הדברים על פי תאור בריאת העולם בפרשתנו, בו אנו לומדים שהקב"ה ברא את העולם בדבורו — **"בעשרה מאמרות נברא העולם"**. בכל ימות החול האדם מתעסק במלאכתו וביגיע בפיו — הוא יוצר, בונה ומחדש בשתי ידיו. אבל, משוכנסה שבת, ידיו של האדם בטלות ממלאכתו ובמקומן תופס הפה את המקום החשוב. כפי שהקב"ה ברא את העולם בדבורו, כך האדם מתעלה בשבת למדרגה בה פיו יכול לברא ולקיים את העולם, ולכן אפילו "אמירה בלבד" של "ויכלו" יכולה לקיים את העולם ולתקנו.